

af Stanken i Stuen — straks havde sat sig ned paa en af de røde Stole.

„Lad os tale et Ord med hinanden i Alvorlighed, Svend! . . . Hvad er det, jeg igen maa høre om dig og Per. I vil ikke tage Arbejde, siger man!“

Svend Øl indtog igen sin Plads paa Kistebænken og satte et ynkeligt Ansigt op.

„Saa sandt jeg sidder her en Synder for Gud . . . der er ingen, der heller end jeg vil baade slide og slæbe,“ snøftede han, mens han med den venstre Haand gned sig forsigtigt over den højre Underarm, hvilken han stadig holdt stift ind mod Kroppen, som om han bar den i et usynligt Bind. „Men hvad skal en stakkels Krøvling gøre, naar Gægten ta'er ham, saa man maa ligge og skrige og jamre sig den hele Nat værre end en Basselkvind'. De . . . du, mener jeg . . . du kan tro, det er en Ynk for en stakkels Mand, som har Kone og Børn at forsørge — —“

„Aa, saa slemt er det vist heller ikke fat med dig, Svend,“ afbrød Emanuel ham igen og saae paa ham med et fast Blik. „Du kunde jo da forleden være med til Slagsmaal ovre i Vejlby Kro, . . . ja, det har man altsammen fortalt mig. Per var jo ogsaa med. Hvor er han henne nu?“

Svends fedtede Blik gled hen til Alkovesengen i den ene Væg; — her laa Per Brændevin paa Ryggen over Halmen og sov. Man kunde ikke se andet af ham end et sammenklistret Haar og et blegt Ansigt, hvori der var nedtrykket en mørkeblaa, blank og sprukken Næse, der lignede en overmoden Blomme.

„Hvad betyder det?“ spurgte Emanuel mere og mere uhyggelig tilmode i Stuens Smuds og Halvmørke. „Er Per maaske ogsaa syg?“

„Ja, han har det saa slemme med Hovedværk . . . og med Kolden. Den kommer over ham, uden at han veed et Ord af det at sige. Li'esom han allerbedst sidder, ta'er hans Tænder til at klapre i hans Mund,